



камъни и ревѣше разярено. — Смъртъ на Богохулника!

Той я гледаше съ благи, смирени очи и тръпнѣше отъ болка.

Изеднѣжъ се разнесе остъръ писъкъ. Чу се сподавенъ старчески гласъ:

— Оставете ме да мина! Азъ искамъ да Го видя!

Тълпата се раздвижи и зашепна: — Майката на Юда! . . .

Излѣзе стара, бедна жена. Тя вървѣше бавно и почукваше съ тояжка. Безцвѣтнитѣ ѣ очи бѣха неподвижни. Още отъ детинство бѣше ослѣпѣла.

Христосъ спрѣ предъ нея. Тя колѣничи, прегърна краката Му и изплака:

— Чедо мое, прости сина ми! Прости голѣмия му грѣхъ! Той толкозъ много страда! О, какъ ще понасямъ неговия срамъ! Помоли Бога да прибере моята грѣшна, измжчена душа! . . .

Христосъ поглади съ топли, трепетни рѣце нейното бледо, измжчено лице, бѣлитѣ ѣ коси, и по очитѣ Му затрептѣха сълзи. Той ѣ рече тихо, благо:

— Жено, тебе думамъ, стани! Ти трѣбва да останешъ тука! Съ своята молитва ще измолишъ Бога, да прости сина ти! Още тази минута очитѣ ти ще видятъ небето и земята, и ти ще възвеличишъ Божието дѣло! . . .

И Той пое кръста. Камшицитѣ на стражитѣ отново засвистѣха отгоре Му.

Майката на Юда се изправи и писна отъ радостъ обезумѣла:

— О, чудо, азъ виждамъ вече. Виждамъ слънцето, всичко, всичко! . . . Наистина, велика била милостъта Ти, Господи! . . .

А тълпата стоеше смутена около нея и я гледаше съ широко разтворени очи.

Г. Червенковъ